

sker, efter de sidste statistiske Oplysninger oppe paa 59 Aar. Det vil sige, at hvert Barn, der fødes, i Gennemsnit har Udsigt til at blive 59 Aar gammelt. De forstaaer, at med denne Stigning i Levealderen bliver der efter Tabellerne let Underdødelighed, og der er rigelig Underdødelighed. Naar man tillige beregner Nettopræmien efter en saa lav Rentefod som $3\frac{1}{2}$ — $3\frac{3}{4}$ pCt., saa er Sikkerheden saa stor som ønskelig. Der er dog ikke Udsigt til, at vi skal komme ned under $3\frac{1}{2}$ pCt. Rentefod. Naar vi endelig husker paa, at alle Selskaberne, baade Aktieselskaberne og de gensidige Selskaber, har dels en Aktiekapital, dels en Garantikapital, der undertiden kan være ret betydelig — enkelte Selskaber har en Garantikapital af indtil to Millioner Kr. —, og som skal angribes og gaa til Grunde, før der er Tale om, at de forsikrede ikke kan faa deres Krav opfyldt, saa forekommer det mig, at Sikkerheden er saa stor, at man ikke behøver, helt kan undvære Sikkerhedsfonden. Ud fra en Soliditetsbetragtning tror jeg i alt Fald ikke, at den kan forsvares. Som Støtte for min Betragtning skal jeg tilføje, at den tyske Forsikringslov, i hvilken man netop har stræbt at tilvejebringe saa stor en Sikkerhed som muligt for de forsikrede, slet ikke har nogen Bestemmelse om Sikkerhedsfond, men har ment, at en saadan er unødvendig. Hvis man vil se, hvorledes Kravet om Sikkerhedsfonden begrundes i Kommissionens Betænkning — det er ganske vist for vidtløftigt at citere den —, saa vil det ogsaa ses, at Begrundelsen er meget svag. Den regner med, at det kunde ske, at der ikke var nogen Underdødelighed, og at Renten kunde falde under $3\frac{1}{2}$ pCt. Men man har jo ikke et eneste Eksempel paa, at Sikkerhedsfonden er blevet brugt til at erstatte Forsikringskrav med, idet dette aldrig har vist sig nødvendigt.

Endelig maa jeg ogsaa sige, at det er noget uretfærdigt, imod de tidligere forsikrede. Der kræves nu i Loven, at man i Løbet af de første Aar skal oplægge denne Sikkerhedsfond. Som jeg alt har berørt, er der her et Punkt, hvor det høje Ting her ovenover har mildnet en lille Smule paa Lovens tidligere Bestemmelser, ifølge hvilke Sikkerhedsfonden skulde sættes til 5 pCt. af Forsikringsfonden og til 1 pCt. af Portefeullen. Som jeg sagde før, vilde det ideelle være — og det maatte kunne lade sig gennemføre —, at hver Gruppe af forsikrede i et Selskab, som indtegnedes samtidig, betalte for sig og

fik udbetalt Udbytte i Forhold til, hvad de havde indbetalt. Jeg er ikke imod den Tanke, at Selskaber skal opsamle en Reservefond eller lignende, tværtimod, men naar disse Reservefonds skal bruges til Udbetaling af Bonus, som det jo nu almindeligt er sket, og som man hører, skal det være det bedste Agitationsstof for, at et Forsikringsselskab skal kunne komme frem, saa er jeg lige som et æret Medlem af Tinget her ovenover, som udtalte sig om denne Sag ved Forslagets første Behandling deroppe, noget i Tvivl om, hvorvidt denne Bonusudbetaling i det hele taget er rigtig. Det er atter her de tidligere forsikrede, der kommer til at betale for de senere forsikrede. Det ideelle vilde være, om man samlede Sikkerhedsfond og Bonusfond i een Fond, og at de forsikrede først fik deres Bonus eller det Overskud, som deres Forsikring havde givet, naar en Gang deres Forsikring ophørte. Det er jo nemlig klart, at naar en Mand vil tegne en Forsikring, saa sætter han sig ikke først hen og regner ud, hvor stor en Forsikring han vil have, men han sætter sig først hen og regner efter, hvor stor hans aarlige Indtægt er, og hvor meget han deraf kan undvære til at tegne Forsikring for. Kommer han da til det Resultat, at han f. Eks. kan undvære 120 Kr. aarlig, saa er det hans Mening, at han vil have en Livsforsikring for disse 120 Kr., og naar han saa faar udbetalt noget klatvis i Form af Bonus hvert femte Aar, saa bliver det i Virkeligheden ikke det, han har tegnet Forsikring for. Der blev af et æret Medlem her ovenover gjort opmærksom paa, hvordan en saadan Bonusudbetaling virker. I de Aar, da Statsanstalten udbetaler Bonus, stiger Huslejen paa Strandvejen; altsaa Husejerne derude faar Fordel af Bonusudbetalingen. Nej, det ideelle vilde være, at den, der vil forsikres, sagde: saa meget vil jeg undvære til Livsforsikring, og at Forsikringsselskaberne saa sagde: Vi tør ikke love bestemt, hvor meget mere end det, som din Forsikring kommer til at lyde paa, der vil blive udbetalt, men hvad du indbetaler, og hvad de, der bliver indtegnede i samme Klasse som du, indbetaler i den Tid, de er forsikrede, vil i hvert Tilfælde kun blive anvendt paa den Maade, at du eller dine efterladte vil faa det mulige Overskud deraf udbetalt som Ekstrabeløb, beregnet nøjagtigt i Forhold til, hvad der er indbetalt, naar en Gang Tiden kommer, da det skal udbetales. Jeg kunde ønske, at man til § 17 fik en Til-